

چرا خشونت علیه زنان؟

ص ۲

مواد مخدر، رخ دیگری از

ص ۳

جنگ در افغانستان

بیشتر

بنیانگذار: زنده یاد داد نورانی

کابلان با خون می نویسد

ص ۴

ورزش د کلاډیا تورانو جگړه که د

ولسونو د پیوستون وسیله؟

ص ۲ مخ

شماره ۴۵ عرق ۱۳۹۱

زیر نظر هیئت تحریریه

تماس: ۰۷۹۹۸۰۷۹۷۸

۲۰۱۴ ۴

راکت باران در سايه «پيمان ستراتيژيک» با امريکا

در داخل نظام و چه بیرون از دستگاه دولت با تمام انرژی و توان برای به ثمر رسیدن این پیمان تبلیغ نموده، آن را حلال همه مشکلات کشور بیان می کنند. جمعی از این قماش افراد چنان هیاهو برآه انداختند که گویا با امضای این پیمان هیچ کشوری مخصوصاً همسایه های افغانستان جرئت نخواهند کرد که به جانب کشور ما «چپ سیل کنند».

فرود آمدن این راکت ها به خاک افغانستان که علاوه بر تلفات انسانی و خسارات مالی باعث آواره شدن عده زیادی از هموطنان ما نیز گردید، در نقاط مختلف کشور با عکس العمل های متفاوت مردم ما مواجه گشت. مردم همواره خواهان پاسخ مناسب (در زمینه سیاسی یا نظامی) از جانب دولت افغانستان در برابر حکومت پاکستان و حملات موشکی آن بوده است، اما حکومت صرف با شکایت در ص ۶

از مدت دو سال به این سو مناطق شرق و جنوب شرق کشور به خصوص نقاطی از ولایت کنر مورد اصابت بیش از ۵۰۰۰ موشک و مرمی هاوان از آن سوی سرحد افغانستان قرار گرفته است. این موشک باران ها تا به حال سبب کشته و مجروح شدن ده ها تن و آواره شدن بیش از ۱۵۰۰ خانواده از محلات و خانه های شان گردیده است.

این وضعیت که بیانگر تجاوز آشکار نظامیان پاکستان می باشد، در حالی صورت می گیرد که ۴۸ کشور جهان با بیش از ۱۴۰ هزار سرباز افغانستان را اشغال نموده و با پیشرفته ترین تجهیزات نظامی، تمامی نقاط کشور را زیر نظر داشته و می توانند هر هدفی را شناسایی و از بین ببرند.

در همین حال رئیس جمهور افغانستان که به خاطر «روز مبادا» با دولت امریکا «پیمان ستراتيژيک» بسته و عده ای هم چه

همدا اوس هم د نش په شمیر کې راځي خو امریکایي، انگریز او ځینې نور بډایه او پانگه وال هیوادونه به تر هغو له افغانستان څخه خپل ځواکونه ونه باسي تر څو چې په افغانستان کې خپلې ګټې ویني. څرګنده ده چې له ۲۰۱۴ وروسته د امریکا لپاره د زیاتو سرتیرو ساتل په افغانستان کې ګټه نه لري، یوازې هومره سرتیري به په افغانستان کې پاتې شي چې د هغوی ګټې خوندي کړای شي.

کومې آوازي او تبلیغات چې د بهرنيانو لخوا او په افغانستان کې دننه د ځینو رسنیو لخوا خپرېږي، خلکو ته داسې انځور ورکوي چې په ۲۰۱۴ کې د بهرنیو سرتیرو له وتلو سره سم به د هیواد په هر ولایت، ښار او کوڅه کې جګړې پیل شي او د نویمې لسیزې غمیزه به راژوندی کړي، هغه غمیزه چې په ترڅ کې یې کابل په کنډوالې بدل شو او د ۶۵۰۰۰ په شاوخوا کې

ویل کېږي چې په ۲۰۱۴ کې به بهرني سرتیري خپل ټغر ټول کړي او له افغانستان څخه به خپلې پښې سپکې کړي. اوباما هم د دویم ځل لپاره له ولسمشر کیدو وروسته په خپلې وینا کې وویل چې خپل سرتیري به له افغانستان څخه وباسي او د افغانستان جګړې ته به د عراق د جګړې په څیر د پای ټکی ږدي !!! دا چې د کومو هیوادونو سرتیري به له افغانستان څخه وځي او د کومو هیوادونو به پاتې کېږي، له همدې اوسه یې نښې نښانې څرګندې دي. څه موده وړاندې اندرس فوګرک راسموسن د ناټو تړون عمومي منشي وویل چې ناټو چمتو ده له ۲۰۱۴ کال وروسته هم په افغانستان کې خپل ماموریت ته دوام ورکړي، په دې شرط چې د افغانستان دولت ورته بلنه ورکړي! د راسموسن پورتنۍ څرګندونې په ډاګه کوي چې ښايي د ناټو یو شمیر کمزوري هیوادونه له افغانستان څخه خپل سرتیري وباسي چې

اوباما، د پخوانۍ سکې نوی مخ

دوام ولري تر څو چې امریکا په افغانستان کې خپلو ستراتيژیکو موخو ته رسیدلې نه وي. له طالبانو او نورو ترهګرو سره د امریکا لخوا د پخلاينې خبرې به دوام ومومي او ښايي هغوی ته په دولت کې برخه ورکړي، ځکه همدا اوس ټول جنګي جنايتکاران او د بشر د حقونو ناقضين په واک کې شامل دي، طالبان او نور ترهګر به دغه کړۍ نوره هم بشپړه کړي. اوباما تل وايي چې تر ۲۰۱۴ پورې به له افغانستان څخه خپل ځواکونه وباسي، د هغه دغه خبره په هيڅ ډول د دې معنا نه لري چې هغه او دولت يې زموږ د خلکو له وژلو څخه سترې شوي او غواړي موږ په خپله خپل برخليک وټاکو. د امریکا د استعماري څيرې تاريخ ښيي چې دغه هيواد تر هغه خپل نيواک ته د پای ټکی نه ږدي تر څو چې د ويتنام د اتل ولس په څير د خلکو لخوا شړل شوي نه وي.

دې پوهېږي چې د اسامه د استعمال موده پای ته رسېدلې وه او باید له لارې لېږي شوی وای.

د متحدو ایالتو دموکرات ګوند چې په ظاهره د جګړې ضد ګوند بریښي، سپینې ماڼۍ ته د اوباما په ننوتلو سره، ۳۰۰۰۰ نور سرتیري افغانستان ته د جګړې لپاره راواستول. اوباما د دغه ۳۰۰۰۰ سرتیرو په استولو سره دا روښانه کړه چې هغه هماغه پخوانی سکه ده، یوازې مخ یې بدل شوی دی او ترې د «بدلون» تمه یوازې پر ځان او خلکو ملنډې وهل دي.

د اوباما له تیرو څلورو کلونو څخه ښکاري چې هغه به د راتلونکو څلورو کلونو لپاره د افغانستان په هکله په خپل سیاست کې هیڅ بدلون رانه ولي، جګړه به تر هغه وخته

بلکې د بوش جګړه ایزه سیاست ته یې لا وده او چټکتیا ورکړه. افغانستان د بوش د واکمنۍ د مهال پرتله د اوباما په لومړني پړاو کې د لازياتو جګړو، بمباریو، وژنو، نیولو، جنایت، ویرې، ترهګرۍ او ویجاړۍ ډګر و. نړۍ د اوباما د واکمنۍ پر مهال د خونديتوب پر ځای لا ناامنه شوه. د ترهګرۍ، چاودنو او ویجاړیو اور د نړۍ په هر گوټ کې بل شو. القاعده چې اوباما هغه د امریکا تر ټولو ستر «دښمن» ګڼي، په هر ځای کې سر راپورته کړ، خو توپیر یې دا دی چې په افغانستان کې د امریکا «دښمنه» خو په لیبیا او سوریه کې د امریکا «ملګري» ده. اوباما د خپل واک پر مهال د القاعده مشر اسامه په پاکستان کې ښکار کړ او ځان یې د اتل په توګه خلکو ته وروپېژاند، خو ټول په

د امریکا متحدو ایالتونو د نومبر په شپږمه د ولسمشریزو ټاکنو په ترڅ کې یو ځل بیا باراک اوباما د واک پر ګدۍ کېښاوه. څلور کاله وړاندې اوباما د لومړني تور پوټکي په څیر د نړۍ د تر ټولو ستر ځواک د واکمنۍ پر ګدۍ کېښاست څو امریکا خپله خونړۍ او جنایت کوونکې څیره ورباندې پټه کړي، خو له هماغه ورايه ښکاره وو چې اوباما او بوش دواړه د یوه سیستم لپاره خدمت کوي چې د بیوزلو خپل او پر هیوادونو تیری یې ځانګړنه ده.

امریکا د خپلو ولسونو او د نړۍ د خلکو د تیر ایستلو لپاره، اوباما د «بدلون» تر شعار لاندې واک ته ورساوه خو د بوش واکمني او جګړه د هغه سیاست وګڼي نه د امریکا د دولت عمومي سیاست، خو د اوباما په راتګ سره، نه یوازې د متحدو ایالتونو په نړېوال سیاست بلکې د افغانستان په اړه کوم ځانګړی او د پام وړ بدلون رامنځته نشو،

چرا خشونت علیه زنان؟

از ماه حمل تا میزان ۱۳۹۱ در حدود ۴۵۰۰ قضیه خشونت (قتل، شکنجه، گلو بریدن، بینی و گوش بریدن، لت و کوب، سوختاندن و غیره) توسط «کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان ثبت گردیده است (در حالی که صدها مورد دیگر ثبت نشده اند)، تنها در جریان یک ماه گذشته بیش از ۵۵۰ مورد خشونت علیه زنان درین کمیسیون به ثبت رسیده که گوشه ای از جنایات جاری بر زنان در کشور ما را نشان می دهد. تازه ترین آن تجاوز بر صدیقه دخترک نوجوان در ولایت بلخ، تجاوز یک پولیس جنایتکار در کندز بر لعل بی بی و اعدام زرغونه در ولایت کندز است. بر اساس آمار منتشر شده توسط کمیسیون نامبرده، در شش ماه اول سال روان خورشیدی، شش مورد قتل ناموسی و ۳۳ مورد تجاوز جنسی به ثبت رسیده است. این خشونت ها و جنایات از تهدیدها، توهین ها، ازدواج های اجباری، بد دادن ها و تجاوزهای جنسی شروع و تالت و کوب، قطع اعضای بدن، اعدام های خود سر، حلق آویز کردن ها، گلو بریدن ها، آتش زدن ها، سنگسار کردن ها و... در کشتارگاهی به نام افغانستان ادامه دارد. اینکه چرا این همه خشونت، جنایت، تحقیر و توهین را زنان کشور ما مخصوصاً زنان طبقات زحمتکش متحمل می گردند، باید به بررسی گرفته شود.

تفاوت های اجتماعی بین زنان و مردان

که به اولین تقسیم اجتماعی کار و به گذشته بسیار دور تاریخی مربوط می شود، سر آغاز حاکمیت مردان بر زنان است، هر چند در این میان مادرسالاری مدت ها حرف اول را در اجتماعات انسانی میزد، اما با به دست گیری قدرت اقتصادی خانواده ها توسط مردان، زنان به حاشیه رانده شدند و به مرور زمان منحیت پرستار و محافظ اطفال جایگاه آنان در خانواده ها مشخص گردید.

با آن که این وضعیت در تعداد زیادی از جوامع انسانی تغییر خورده و زن منحیت عرضه کننده نیروی کار خود به حیث کالا، در اقتصاد خانواده اش سهم فعال دارد و سرمایه داران به دلیل ارزان بودن نیروی کار زنان، تلاش دارند که در اکثر ساحات تولیدی به عوض مردان از آنان کار بگیرند، اما در تعداد دیگری از جوامع هنوز هم زن منحیت مادر، محافظ و نگهدار اطفال و خانه بوده، نقش او در اقتصاد خانواده کم رنگ است که کشور ما نیز در صدر جدول این کشور ها قرار دارد.

افغانستان منحیت یکی از بدوی ترین کشورها، در جریان ۱۱ سال گذشته به شکل مکانیکی قسمی تغییر نموده، تعداد انگشت شماری از ولایات آن چهره شهرهای ابتدایی کشورهای سرمایه داری را به خود گرفته و نهادها و اجتماعات مدنی به شکل بوغمه ای در آنها «سر و صورت» گرفته، اما در اضافه از ۸۵ درصد خاک کشور، کماکان روابط

اجتماعی قبیله‌ای و سنتی حکمروایی میکند، تا جاییکه حتی در کمتر از ۱۵ درصد دیگر آن نیز روابط اجتماعی بیشتر از ۵۰ درصد انسان ها به شکل سنتی و قبیله‌ای باقی مانده و با زن منحیت مایملک مرد برخورد صورت می گیرد.

آمار و احصائیه هایی که از خشونت ها علیه زنان انعکاس می یابد، گوشه یی از جنایاتیست که زنان در کشور ما با آنها روبرو اند. گراف این خشونت ها در قراء و قصابات دور افتاده به مراتب بالا بوده و وسعت جنایات علیه زنان غیر قابل محاسبه است که در مطبوعات انعکاسی نمی یابد.

همزمان بر زنان در کشور ما چندین ستم صورت می گیرد که یکی از آنها ستم جنسیتی است. در ستم جنسیتی اکثراً مسایلی چون «غیرت» و «آبرو» مطرح می باشد که به آن رنگ قبیله‌ای می دهد. در پهلوی آن ستم های ملی و طبقاتی نیز بر زنان در کشور ما روا داشته می شود.

ستم ملی نوع دیگری از جنایتی است که اشغالگران خارجی با قتل عام و کشتار زنان در محافل و مراسم خوشی و غم به آن دست میزنند. قتل عام ۱۴ زن و زخمی شدن ۷ زن دیگر در ولسوالی الینگار ولایت لغمان تازه ترین نمونه از ستم ملی است که از طرف اشغالگران خارجی بر زنان در کشور ما روا داشته می شود.

ستم طبقاتی که اکثراً با پرداخت مزد و معاش کمتر نسبت به مردان خود را نشان می دهد، در ادارات و محلات تولیدی بر زنان زحمتکش کشور ما روا داشته می شود.

با آنکه در کشورهای سرمایه داری بنابر پائین بودن مزد زنان نسبت به مردان، اکثراً در استخدام، زنان نسبت به مردان ترجیح داده می شوند، اما در کشور ما به علت حاد بودن ستم جنسیتی، این موضوع معکوساً رخ میدهد. تعداد زیادی از کارمندان در ادارات دولتی و غیر دولتی را مردان تشکیل میدهند و در ساحات تولیدی نیز فیصدی مردان نسبت به زنان زیادتر دیده می شود. سهم حضور زنان در مسایل اقتصادی جامعه نسبت به مردان بسیار کم رنگ است.

پاک کاری خانه ها، لباس شویی، نگهداری اطفال، جمع آوری هیزم برای خانه های طبقات حاکم، نگهداری حیوانات و غیره از کارهایی است که زنان طبقات زحمتکش برای به دست آوردن لقمه نانی به آنها دست می زنند.

وضعیت زندگی زنان طبقات زحمتکش در کشور ما به دلیل ستم های متعددی که بر آنها صورت می گیرند، بسیار نگران کننده است. به علت عدم حاکمیت دولت مردمی، این وضعیت هر روز رقیبتر گردیده و به علت محدودیت های فرهنگی در جامعه، گوشه ای از این جنایات در مطبوعات انعکاس می یابد.

برای گذار از این وضعیت و ایجاد جامعه عاری از هر نوع ستم بر زنان و مردان در کشور ما، راه بس طولانی در پیش است که اولین قدم های آن را باید در تشکّل پذیری توده های زحمتکش و رنجیده کشور مخصوصاً زنان طبقات زحمتکش دید.

ورزش د کلا دیاتورانو جگره که د ولسونو د پیوستون وسیله؟

نغبنی دی، ویی ویل: «د واکمنی رموز دومره هم پیچلی او ستون من نه دی. زه د دی کار لپاره له درې اغیزناکو وسیلو څخه کار اخلم: ۱- خبر جوړول او شایعات او د جنجالي خبرونو خپرول، ۲- د ورزشي سیالیو پرله پسې جوړول، په خاص ډول د فوټبال سیالی، ۳. د مبتدلي موسیقی د دودولو لپاره هر اړخیزه مرسته او د کنسرتونو جوړول. دا درې وسیلې د سلگونو میلیونو انسانانو، مخالف او موافق، وخت او فکر مصروف ساتي او دولت خپل کار ته ادامه ورکوي.»

د افغانستان اوسني شرایط د جنرال فرانکو د واکمني رموز په نښه توگه بیانوي. بهرني لومړتار او ستمگر په درې

ورزشکاران د دې پر ځای چې ورزش د پیوستون، دوستی او یووالي وسیله وگرځوي، په وحشیانه لوبو سره میدانونه پاروي او د کمینو سوداگری غوړوي.

ورزش، که څه هم طبقاتي بڼه نه لري، خو طبقاتي وسیله ګڼل کیږي. څرنگه چې یادونه وشوه اوسنی واکمني طبقې له ورزش څخه د بیلابیلو موخو لپاره کار اخلي: د زیارکښو طبقو تر منځ د واټن زیاتول، د ولسونو تر منځ د کرکې راپارول، توکمیزو توپیرونو ته لمن وهل، د پرګنو بوختول او د ښکیلاکګرو او زینبناکګرو سیاستونو دودول.

د اسپانیا مشهور دیکتاتور جنرال فرانکو څخه وپوښتل شول چې په سختو شرایطو کې د هغه د واکمنتیا د بریا راز په څه کې

په اوسني عصر کې ورزش د واکمنو طبقو په لاس کې هغه وسیله ده چې د ولسونو او په خاصه توګه د کارګرانو او زیارکښو پر ګڼو تر منځ واټن ډیروي. ورزش د انسانیت، ورورګلوي، مینې او پیوستون په ځای د کمینو او پانګوالو دولتونو په لاس کې هغه سوداګریزه وسیله ده چې د ونډو په نړیوالو مارکیټونو کې لوبغاړي (د مراډونا په وینا ورزشي کارګران) یې خرڅیږي او اخیستل کیږي.

په اوسنی نړۍ کې چې زینبناکګرو او ښکیلاکګرو هیوادونه، ارزښت په پیسو بیانوي، زرګونه لوبغاړي هره ورځ په دې بازار کې د بیلابیلو هیوادونو او کمپنیو او کلوبونو لخوا پیرل کیږي او خرڅیږي.

ټامي سمیت او جان کارلوس چې د ۱۹۶۸ کال په المپیک کې په منډه کې مډالونه تر لاسه کړي وو، پښې یلې او د تورو دستکشو سره چې په امریکا کې د تورو ټکو د بیوزلی سمبولیکه انځورنه دي، د بریا په څو کې په موتي شویو لاسونو د توکم پالنې په وړاندې اعتراض وکړ چې د دې کار لپاره یې ان کورنی هم په مرګ وګواښل شوې، خو په بدل کې یې دغه دواړه د ولسونو په واقعي اتلانو بدل شول.

مواد مخدر، رخ دیگری از جنگ در افغانستان

از تاخست و تاز «جامعه جهانی» به سرکردگی ایالات متحده آمریکا با صرف میلیارد‌ها دلار به بهانه «جنگ علیه القاعده و طالبان» و نابودی این گروه‌های تروریستی، یازده سال میگذرد. در این مدت نه تنها خبری از نابودی شبکه القاعده و گروه طالبان نیست بلکه هر روز «شاخ به شاخ» شدن «طرفین» بیشتر از پیش افزایش می‌یابد و در میدان کشمکش و درندگی میان جانوران، این توده‌های ستمدیده و زحمتکش ما هستند که هست و بود شان را از دست می‌دهند.

بررسی و موشکافی اما و اگرهای «جنگ» افغانستان مسیر این نوشته را منحرف می‌سازد، لذا برای جلوگیری از این انحراف، تلاش می‌شود تا نوشته حاضر به موضوع مواد مخدر افغانستان از تولید تا توزیع در بازارهای جهانی و ارتباط آن با «جنگ» جاری و اینکه در پس پرده مواد مخدر افغانستان کی‌ها و چگونه سهم‌اند و فعالیت دارند، نظری گذرا داشته باشد یا به عبارتی دیگر تلاش می‌گردد تا واضح گردد که درآمدهای حاصل از قاچاق مواد مخدر چگونه به مصرف میرسد و هزینه‌های «جنگ» افغانستان برای «طرف»‌های درگیر از این مدرک، چگونه تمويل می‌گردد.

مواد مخدر یکی از منابع مهم و عمده تمويل طالبان به شمار می‌رود و در این مسئله هیچ شک و شبهه‌ای وجود ندارد. سازمان ملل در اظهارات خود به وضاحت این موضوع را ابراز داشته است: «بازار فروش تریاک افغانستان سالانه ۶۱ میلیارد دلار درآمد دارد که شبه نظامیان و تروریسم بین‌المللی توسط این درآمد، تلاش‌های مختلف را برای بی‌ثباتی افغانستان انجام می‌دهند و از این طریق تأمین مالی میشوند». اما اسناد منتشره نشان می‌دهد که این تنها طالبان و القاعده نیست که از این مدرک، هزینه‌های جنگ زرگری را تأمین می‌نمایند بلکه امریکایی‌ها، انگلیس‌ها و سایر غربی‌ها که در جنگ افغانستان ذیدخل‌اند، با استفاده از پول مواد مخدر افغانستان هزینه‌های «جنگ» جاری را تمويل می‌نمایند. البته به گفته معاون دوم کرزی: «دست‌های قدرت مندی در داخل دولت با شبکه مافیایی بین‌المللی قاچاق مواد مخدر همکاری دارند!»

تولید مواد مخدر در افغانستان با آنکه سابقه طولانی ندارد، اما از اوایل تجاوز سوسیال امپریالیزم شوروی این کشت رونق

بیشتری یافت. مخصوصاً هنگامی که تنظیم‌های جهادی به کمک مالی و تخنیکی کشورهای غربی ایجاد گردیدند و به اساس تشویق امریکایی‌ها و انگلیس‌ها، عده‌ای از این تنظیم‌ها و قومندان‌های محلی با انتقال مهمات جنگی در داخل افغانستان، در برگشت مواد مخدر را به جانب پاکستان میدادند. این قومندان‌ها با دست یافتن به پول‌های سرشار از درک مواد مخدر، تشویق گردیدند تا در قسمت کشت و قاچاق مواد مخدر وقت زیادتری را صرف نمایند که با حاکمیت امارت قرون وسطایی طالبی، تولید مواد مخدر از هر زمانی بیشتر شد.

به اساس معلومات منتشره، در ابتدای حاکمیت امارت اسلامی، تولید مواد مخدر سالانه به ۳۴۰۰ تن رسید، اما در اخیر سال ۱۹۹۹ این مقدار به ۴۶۰۰ تن افزایش یافت و خرید و فروش آن در بازارهای افغانستان به شکل آزاد صورت می‌گرفت که بازارهای وسیع فروش آن در ولایات نیمروز، هلمند، قندهار و سایر ولایات افغانستان به وضوح دیده میشد. در اواخر، امارت طالبی بنابر دلایل پت و پنهانی و گویا «جلب» حمایت‌های جهانی، تصمیم گرفت تا تولید مواد مخدر را ممنوع و محدود نماید، به همین دلیل تولید مواد مخدر در سال ۲۰۰۱ و قبل از حادثه ۱۱ سپتامبر به ۴۰۰ تن رسید.

با ترکیدن پوقانه امارت طالبی به کمک ماشین جنگی سرمایه (ناتو) و به تعقیب آن ایجاد دولت کابل که حمایت وسیع «جامعه جهانی» را به همراه داشت، تولید مواد مخدر به شکل سرسام‌آوری افزایش یافت. به اساس ارقام منتشره که به صورت نمونه اینجا ذکر می‌گردد، تولید این ماده از ۴۰۰ تن در سال ۲۰۰۱ به ۸۲۰۰ تن در سال ۲۰۰۷ و بعد به ۵۸۰۰ تن در سال ۲۰۱۱ رسید. با وجود اینکه هزاران چکمه پوش انگلیسی و امریکایی در سال ۲۰۰۷ در ولایت هلمند موجود بودند، اما تولید مواد مخدر این ولایت در این سال نزدیک به ۴۲۲۹ تن از مجموع ۸۲۰۰ تن را در بر می‌گیرد، برخی از نشریات غربی در آمد اشغالگران انگلیسی را از مدرک قاچاق مواد مخدر میلیارد‌ها دلار تخمین می‌زنند.

فراهم نمودن ضرورت مصرف بازارهای جهان که معتادین آن از مرز ۲۰۰ میلیون نفر گذشته‌اند، نیازمند دخالت مستقیم و عملی نظام سرمایه است که این تجارت را من حیث

یکی از بزرگترین منابع درآمد شناخته و با استفاده از ماشین جنگی سرمایه، بحران را در کشورهای عراق، افغانستان و لیبیا ایجاد نموده و در حال گسترش دامنه این بحران به کشورهای سوریه، یمن و ایران می‌باشند.

دلایل متعددی وجود دارد که نشان می‌دهد، دست‌سازمان‌های جاسوسی ذینفع در سودهای میلیارد دلاری مواد مخدر دخیل است؛ بخشی از دولت انگلیس در سال ۲۰۰۷، از سازمان سیا خواست تا راه‌های مجادله با مواد مخدر افغانستان را که بخش اعظمی از هیروئین مصرفی انگلستان را تهیه می‌نماید، بررسی نماید و راه مجادله با آن را پیدا کند که این امر با مخالفت سرسختانه تیم‌های این سازمان جاسوسی که در داخل افغانستان به نام پژواک و دلتا فعالیت داشتند، روبرو شد. این تیم‌ها که با مافیای مواد مخدر افغانستان ارتباط تنگاتنگی دارند، استدلال نمودند که این امر می‌تواند همکاری بین‌سیا و این سودگران مرگ را به خطر اندازد.

روزنامه نیویورک تایمز در مقاله‌ای به همکاری بین سازمان سیا و قاچاقچیان مواد مخدر پرداخته و اضافه کرده است: «بزرگترین» قاچاقچی افغانستان که از سال ۲۰۰۸ میلادی در زندان امریکا به‌سر می‌برد، عامل سیا بوده است. به نوشته این روزنامه امریکایی، جمعه خان در قبال دریافت مبلغی هنگفت پول، اطلاعات مربوط به طالبان، فساد دولت افغانستان و قاچاقچیان مواد مخدر را در اختیار سازمان سیا قرار می‌داد.

دیمیتری سدوف تحلیلگر روس، در آمدهای حاصل از قاچاق مواد مخدر افغانستان را به سه بخش تقسیم می‌نماید. او می‌گوید بخشی از این درآمدها برای تمويل پروژه‌های هزینه می‌شود که سازمان جاسوسی امریکا برای ایجاد ستون پنجم در کشورهای مورد نظر از آن استفاده می‌نماید، اما بخش دیگر از این درآمد برای ثروت‌اندوزی مقامات و رهبران بلندپایه این سازمان انتقال می‌گردد. اما بخش آخر عواید مواد مخدر به گروه‌های مالی نماینده رهبری سیاسی امریکا اختصاص داده می‌شود.

در سال ۱۹۹۲ در نیویارک، کتاب (مافیای، سیا و جورج بوش) انتشار یافت. در این کتاب با ارائه اسناد فراوان به اثبات رسیده که مدیر سازمان سیا و به تبعیت از آن، رئیس جمهور سابق امریکا جورج بوش پدر، وظایف دولتی

خود را با تجارت جنایی مواد مخدر و سیاست در هم آمیخته و با مافیای مواد مخدر امریکا فعالانه همکاری می‌کند.

«جنگ» علیه قاچاقچیان مواد مخدر یکی از اهداف به شدت تبلیغ شده‌ای امریکا در افغانستان بود، اما نتایج حاصله در جریان ۱۱ سال گذشته معکوس آن را نشان می‌دهد. امروز افغانستان به مرکز جهانی تجارت و قاچاق مواد مخدر مبدل گردیده و مواد مخدر این کشور ۹۰ فیصد ضرورت بازارهای جهان را مرفوع می‌سازد. در حال حاضر ۷۵ درصد بازار مواد مخدر جهان، ۸۰ درصد بازار اتحادیه اروپا، ۳۵ درصد بازار امریکا با هیروئین افغانستان مرفوع می‌گردد، و ۶۵ درصد مواد مخدر افغانستان از طریق آسیای مرکزی ترانزیت می‌گردد.

اعداد و ارقامی که سدوف در نوشته خود به نشر رسانده جالب و تکان‌دهنده است، او می‌گوید: «یک دالر سرمایه‌گذاری در تجارت مواد مخدر در یک شرایط مناسب، میتواند ۱۲۰۰۰ دالر سود داشته باشد. قیمت یک کیلو گرام هیروئین افغانی در شمال پاکستان ۶۵۰ دالر، در قرقیزستان ۱۲۰۰ دالر و در مسکو ۷۰۰ دالر است (دلیل اینکه چرا در مسکو به صورت یکبارگی این قیمت افت می‌کند و به کیلوی ۷۰۰ دالر می‌رسد را باید در سیاست امریکا در قبال روسیه دید. امریکا تلاش دارد تا نسل جوان این کشور را از طریق مواد مخدر به یک نسل غیر فعال و بیکاره مبدل نماید. البته در قبال نسل جوان کشور چین این سیاست نیز جریان دارد). از یک کیلو گرام هیروئین، ۲۰۰ هزار دوز (مقدار مجاز برای یک بار مصرف) تهیه می‌شود. استعمال ۳ الی ۴ دوز آن برای معتاد شدن کافیست.»

ظهور و زوال طالبان با آنکه یک پروژه بود، اما با کنترل تولید مواد مخدر توسط خودشان، به مرور زمان از اوامر سیا سرپیچی کرد و این سازمان را از درآمد ۱۳۰ میلیارد دلاری این تجارت محروم ساخت لذا سناریوی ۱۱ سپتامبر وسیله‌ای شد برای سرنگونی امارت اسلامی طالبان.

امریکا با ایجاد پایگاه‌های دائمی، امضای پیمان ستراتیژیک و بالاخره هیاهوی خروج عساکر خارجی بعد از ۲۰۱۴، خود را به اهداف جیوپولیتیک و ستراتیژیک خود هر روز نزدیکتر می‌سازد و در زمان ناآل شدن به این اهداف خاطر آسوده عرضه و تقاضای مواد مخدر دنیا را کنترل نموده تا بر کشت این ماده مرگبار نیز نظارت داشته باشد.

کابلیان با خون می نویسند

چاپ کتاب «کابلیان با خون می نویسند» توسط هیئت تحریر نشریه پیشرو اثر زنده یاد داد نورانی، با استقبال گسترده هموطنان داغدار ما در داخل و خارج کشور قرار گرفت. در ذیل سه نمونه از مطالب نشر شده در مورد اثر نامبرده را تقدیم می داریم.

استاد محمد نسیم «اسیر»

مطالعه مضمونی به عنوان بالا در پورتال مبارز افغانستان آزاد - آزاد افغانستان» انتشار یافته ۲۳ اکتوبر ۲۰۱۲ به قلم زنده یاد داد نورانی که در آن، داد سخن داده اند، عمیقاً متأثر و متألم ساخت. به یاد دارم، در سفری که بعد از

امیدوارم این سلسله ادامه پیدا کند و اعمال غیر انسانی و اسلامی که در دوران تنظیم ها بر مردم صورت کابل گذشته است، روشن گردد. اینک من هم شعری را که در همان دوران زیر نام «کابل خون آلود» سروده ام، به تأیید نوشته زنده یاد نورانی تقدیم دوستان می کنم:

پشاهنگ طریقت به شریعت نرود
بس که از هر عملش مکر و فسون میریزد
دامن آلوده ازین معرکه بیرون آمد
مرشد ما به ریا از مژه خون میریزد
واعظ شهر دم از لطف و عنایت میزد
بنگر، امروز که خون همه چون میریزد

کنم و اگر هنوز هم زنده اند، حیات نکتب باری برای شان آرزو می نمایم.

زنده یاد داد نورانی با عشق به مردم و میهن خویش و برای درک واقعیت های حزن انگیز حوادث کابل، به قصه های دلخراش تعدادی از قربانیان درنده خویان و حیوان صفستان گوش داد و آن را با چنان زبردستی و شیوایی کلام کم نظیری به رشته تحریر درآورد، که حتا کمتر انسان بی عاطفه ای پیدا خواهد شد تا بعد از نظراندازی به حکایات روح شکن این رساله، قلبش در تپش نیفتد و خاطرش منقلب نشود.

نویسنده، پیدادگری ها و شرارت های ضد بشری افراد جاهل و خودپرست را از قول مردم مظلوم میهن بازگو می کند. هر سطر و هر صفحه این رساله احساس هر انسان با شرف را می آزارد. زنده یاد «داد نورانی» با کمال بیطرفی و عاری از هر گونه تعصب و تنگ نظری؛ شقاوت و مظالم انسان کشان، غارت گران و متجاوزین به ناموس مردم را از زبان خود مردم به روی کاغذ آورده که از این طریق خدمت ارزنده ای به جامعه مصیبت زده ای خویش انجام داده است. با خواندن این رساله، هم میهنان ما از جفا و خیانت «رهبران و قهرمانان» بی مقدار خویش آگاه خواهند شد و به نیات و عملکرد واقعی این نامردان تاریخ پی خواهند برد.

من به کلیه هم میهنان با وجدان و دلسوز کشور، مطالعه این رساله افشاگرانه را سفارش می کنم. ما از یکسو روح پر فتوح یک بزرگمرد میهن خویش «داد نورانی» را آرامش می بخشیم و از سوی دیگر از گوشه تاریخ خونبار میهن خویش آگاه می گردیم. جاوید باد یاد آن بزرگ مرد، «داد نورانی»!

☆☆☆

استاد محمد نسیم «اسیر»
هشتم نوامبر ۲۰۱۲

کابلیان با خون می نویسند!

متیقن هستم، سلسله انتشار سرگذشت اندوهبار و خونین اهالی صبور و سرگردان کابل در جنگهای تنظیمی، نوشته زنده یاد «داد نورانی» که از مدتی به این سو به همت جریده وزین پیشرو، با عنوان بالا در پورتال مبارز و دوست داشتی

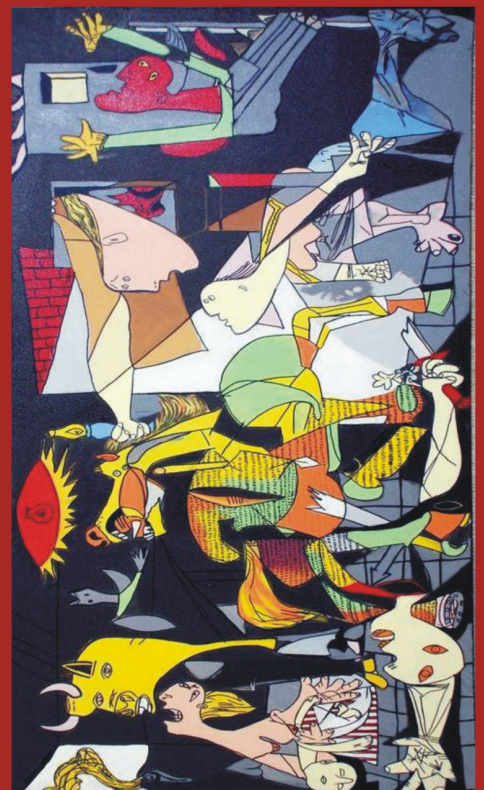
ص ۵

کابلیان

با قهرن می نویسند

داد نورانی

کابلیان با خون می نویسند

داد نورانی

کابل خون آلود

باز در کابل ویران شده، خون میریزد
بر سر بی گنهان سقف و ستون میریزد
هر کجا میگذری وحشت و دهشت فگنی ست
هر طرف میگیری جهل و جنون میریزد
جنگ اضداد گریان اخوت بدرید
هر یکی، خون برادر به شگون میریزد
ما به پندار وفاقیم درین نظم، مگر
نظم خورده ست بهم، فتنه کتون میریزد
خرمن هستی مردم همه رفته ست به باد
رنج و پیداد ز اندازه برون میریزد
دامن جنگ و عداوت ز وطن چیده نشد
بغض و نفرت ز قلوب و ز عیون میریزد
«بر بزرگان زمانه، شده خردان سالار»
بر کریمان ز لثیمان، چه و چون میریزد

آنکه با ما به سر مائده صلح نرفت
باده ها در قلع دشمن دون میریزد
یار اگر مصلحت کار نیندیشد «اسیر»
کاخ امید ز بیرون و درون میریزد

☆☆☆

داکت میر عبدالرحیم عزیز

کابلیان با خون می نویسند یک اثر جانتاکه

و جگر سوز از زنده یاد «داد نورانی»

رساله «کابلیان با خون می نویسند» یک اثر تکان دهنده از بزرگ مرد، مؤرخ و نویسنده چیره دست تاریخ معاصر کشور، از طریق یک دوست جوان و آگاه به دستم رسید که از خواندن آن لرزه بر اندام افتاد. بر عاملان فاجعه کابل لعنت ابدی نثار می

یست و یک سال فرقت، در سال ۲۰۰۴ به کابل عزیز داشتم، تلاش میکردم نشریه های روز کابل را تا حد توان بدست بیاورم و با مطالب انتشار یافته، خود را مصروف بسازم. از جمله نشریه های وزین و خواندنی یکی هم جریده «روز گاران» بود که ضمن دیگر مطالب خواندنی، درد دل مردم به خون نشسته کابل را که هر یک با آن روبرو شده اند، زیر این عنوان به دست نشر می سپرد. جای خرسندی ست که از طریق این سایت آزادگان یک بخش از جنایات خلق و پرچم در لا به لای خاطرات زندان پل چرخي توسط جوان مبارز آقای کبیر توخی و خانم محترمه شان رحیمه جان توخی، افشاء گردیده است و اینک بخشی از فجایع تنظیمی هم ازین طریق برملا می گردد.

پیشرو در فیس بوک

www.facebook.com/peshrawmonthly

۵

کنونی ما هنوز به گفته ای «بندتنبانی» است زیرا چون خنجر علیه استعمار و استبداد عمل نمی کند. ولی وقتی همین موسیقی هم به وسیله آنانی که سالهاست از عقاید مردم سوء استفاده می کنند، قدغن اعلام می شود، باید نفس این عمل را محکوم کرد. هیئت تحریر پیشرو با محکوم کردن نفس ممنوعیت موسیقی، آرزو دارد که آهنگ و ترانه های هنرمندان کشور ما چون گرز بر فرق خاینان فرود آید و رسالت تاریخی خود را اداء نماید.

کشتار کارگران به وسیله

فاشیستهای سرمایه، محکوم است!

در حالی که سرمایه داران فاشیست از طریق اشغالگران امریکایی و متحدان ناستویی آن زحمتکشان کشور ما را بیرحمانه می کشند و بعد از کشتن، اجساد آنان را طعمه سگ های ارتش می سازند و یا بر آن ادرار می کنند و گاه هم با این اجساد خونین عکس یادگاری می گیرند، فاشیست های نظام سرمایه داری در افریقای جنوبی بر کارگران معدن پلاتین آتش می گشایند. این عمل جنایتکارانه ادعاهای کاذبانه سرمایه داری را نشان می دهد که چگونه تحمل یک اعتصاب سازماندهی شده را ندارند و چون موش از این حرکت هراسان دست به ماشه می شوند.

هیئت تحریریه پیشرو این کشتار بیرحمانه را محکوم کرده، همبستگی خود را با کارگران و زحمتکشان افریقای جنوبی اعلام می دارد.

اگر امان الله خان زنده می بود، مطمئناً این قلم را در شرایطی که ستمگران خارجی کشور ما را در جنایت و ستمگری شان به دوزخ و کشتارگاه تبدیل کرده اند، به هیچ کسی «هدیه» نمی کرد و اگر تصمیم هدیه کردن آن را می داشت، باز هم مطمئناً آن را به جنبش مترقی استقلال طلبانه کشور ما هدیه می کرد تا مثل او استقلال کشور را با آن امضاء کند، در غیر آن، آن را ننگین نمی ساخت.

موسیقی، فریادی برای رهایی

ما باور داریم که موسیقی باید خنجر بران در قلب دشمنان رنگارنگ میهن ما باشد. موسیقی وقتی بر دلها چنگ می زند که در کنار مردم برای منافع مردم به صدا بیاید، چنانچه ویکتور خارا گیتارش را چون شمشیر ساطع در قلب پیئوشه، دیکتاتوری که از حمایت مستقیم دولت ستمگر امریکا برخوردار بود، فرو برد، یا تیکن جا فاکلی که رئیس جمهور قاتل کشور خود را در ترانه هایش جلاد خواند و یا پینک که سرمایه داران را با حیوانات درنده مقایسه کرد؛ از اینرو تمام قهرمانان فرهنگی و هنری، مردم ستمدیده جهان هستند.

ما هنوز جان نون هایی نداریم که به خاطر ترانه هایش توسط نیکسون تبعید شد، یا جون بائزی که بارها به خطرات اعتراضاتش به زندان رفت و یا باب مارلی ایکه صدای آزادی را در جامائیکا بلند کرد. موسیقی

زنده یاد «داد نورانی» از نظر شما می گذرانم:

ماتمسرای کابل

کابل نه آن بهشت برین و معطر است
کابل نه قطره آب میان گل تر است
کابل نه آن عروس به حجلت نشسته است
کابل نه آن عقیقه پاک و معطر است
کابل نه آشیانه مرغان خوشنواست
کابل نه آن ستاره گیسو معنبر است
کابل مقام وحشت دیوانگان عصر
کابل بساط جنگ و جدال مکرر است
کابل ز دست دوزخیان فریبکار
یک پاره آتش به جهنم برابر است
کابل چو شمع سوخته خوابیده روی اشک
کابل سپنل ریخته در روی مجمر است
کابل به آتش ستم قرن شعله ور

افغانستان او لس کاله په وینو لړلې دي.

«دمو کراسی»

لویدیځ نیواککرو څه باندې لس کاله وړاندې د «دمو کراسی» او «ترهگری» ضد جگړې په نامه زموږ هیواد ونيو. په تیرو لسو کالو کې زموږ کړیدلې ولس نه یوازې دمو کراسی ونه لیدله، بلکې د امریکا او ناټو ستمګرو پوځیانو هغه کانې له دې ولس سره وکړې چې په تاریخ کې یې بیلګی موندلی نشو. په تیرو لسو کلونو کې سویل د هغه دوزخ بڼه غوره کړې چې د ستم په اور کې هره ګړی بیوزله ولسونه سوځي، او اوس داسې ښکاري چې شمال هم د افغانانو په کشتارګاه بدلېږي.

د یوناما د نوي راپور له مخې د ستمخپلي ولس د وژنې کچه د تیر کال د لومړیو شپږو میاشتو پرتله لوړه شوې ده. د دې راپور له مخې د تیر میلادی کال د لومړیو شپږو میاشتو پرتله په روان میلادی کال کې د ولسونو د وژنې کچه اولس سلنه زیاته شوې ده.

جیمز روډ هیور د یوناما دفتر د بشري حقونو د څانګې مشر وایي چې د ۲۰۱۲ کال له جنوري څخه تر جون پورې د شمال په ۵ ولایتونو کې د ملکي وګړو د تلفاتو کچه ۳۱۷ تنه وه چې له دې څخه ۱۳۲ تنه وژل شوي او ۱۸۲ تنه یې تېپیان

و مکدر آینده دوخته اند، یا در صفت پدر و

مادری که پسر جوان شان از سر صبح برای آوردن یک نان از نانوائی گذر برون شده و دوباره برنگشته است، قرار میدهم، نفسم در گلو گیر میکند. نمیدانم چرا؟ من که به فاصله مکانی ده هزار کیلومتر و فاصله زمانی پوره بیست سال از آن حوادث خونبار دور افتاده ام، و در ظاهر امر از تمام مزایای زندگی در آلمان برخوردار هستم و یا مانند من دیگر دوستان علاقمند به وطن و مردم آن، چرا باید چنین باشیم؟ من جواب این سؤال را خود نیافته ام و اینک شعری را که در همان زمان با شنیدن اخبار خونین کابل زیر نام «ماتمسرای کابل» سروده و بدست نشر سپرده ام، یکبار دیگر به تأیید نوشته

کابلیان با خون...

«افغانستان آزاد- آزاد افغانستان» براه افتاده است، روان همه وطنپرستان واقعی را عمیقاً متألم میسازد. اگر لاف و خودنمایی حساب نشود، هر باری این نوشته ها را حتی بعضاً دوبار مطالعه میکنم، بی اختیار اشکم جاری میشود، گاه خود را در لباس پدری میسبام که عزیزترین شریک زندگی خود را در اثر اصابت گلوله ای از دست داده و با داشتن دو سه طفل خردسال و ناامیدی از آینده خیلی تاریک، بالای جسدی از دیده خون میریزد. و یا مادری که نان آور خانه را از دست داده است و یا فرزندی که بر نعش بخون غلتیده پدر و مادر چشم به افق تاریک

کابل به خون خویش غریق و شناور است
کابل به زیر شُم ستوران روزگار
خاکستری فتاده به طوفان محشر است
کابل که خوانده صائیش عشرتسرا، کنون
ماتمسراست، بلکه از آن نیز بدتر است
مردم عذاب روز قیامت همی کشند
اهریمنی به هر در و برزن مقرر است
دزدان قرن، ملک به تاراج برده اند
این شهر را ببین که نه دروازه، نی در است
آن یک به گُشت و خون ضعیفان پلنگ وار
این یک به قتل عام شجیع و دلاور است
مینائی آسمان کبودش خدای من
از دود و بمب و راکت و مرمی مکدر است
در ملک ما «اسیر» ز بس پا و سر نماند
گوئیم حرف حق، نه غم پا و نی سراسر است

٢٠١٤؟ ...

کابلان د بنسټپالو تنظیمونو په جگړو کې ووژل شول. دغه «کارپوهان» چې ځان د سیاسي مسایلو شنونکي بولي، لا تر اوسه یا د افغانستان د سیاسي مسایلو په الفې پوه نه دي او یا غواړي د بهرنیو ځواکونو شتون ته په هیواد کې ابدیت ورکړي.

د افغانستان د ارزښت په پام کې نیولو سره هغه څه چې تر ټولو مهم دي، هغه دا چې بهرنیان په ځانگړي ډول امریکایان به تر هغه له افغانستان څخه ونه وځي تر څو چې د خلکو په لاس شړل شوي نه وي. د امریکا متحدو ایالتونو او نورو پانگه والو هیوادونو د دې لپاره په افغانستان کې دومره پانگونه اچولي نه ده چې د سترگو په رڼا یا په اصطلاح د بهرنیو

راکت باران در ...

سازمان ملل بسنده کړد و آب سرد بر احساسات مردم ریخت.

در این میان عده ای هم عمل بالمثل نظامی را در مقابل پاکستان توصیه نموده، آن را تنها راه علاج این قضیه می خوانند. اما غافل از این که اولاً نیروهای دفاعی افغانستان از لحاظ سلاح های ثقیله چنان خلع شده اند که به هیچ وجه توان چنین کاری را ندارند و ثانیاً این امر جز تلفات ملکی ساکنان آن سوی سرحد و بیشتر متشنج ساختن اوضاع، سود دیگری نخواهد داشت.

در شرایطی که تمامی اختیارات دولت افغانستان به خصوص در امور دفاعی و نظامی در دست نیروهای خارجی بوده و آنان تصمیم گیرندگان اصلی باشند، نباید انتظار آسایش،

ورزش د گلاډیاټورانو ...

یادو برخو کې بوخت او مصروف دي. د مبتدلي موسیقي دودول او د ورزشي سیالیو پیل، هغه دوه مهم عوامل دي چې د بهرنيانو په ډالرو او د دولتي چارواکو په ملاتړ د استعمار په چوپړ کې د زرگونو ځوانانو او پیغلو فکري بوختیا جوړوي. بهرنيان د بیلابیلو ستړو له لارې، په میلیونونه ډالره د ارتجاعی، تسلیم پالې او مزخرفې موسیقي لپاره لگوي او د کسرتونو لړۍ غوڅیدو ته نه پرېږدي. همدا ډول میلیونونه ډالره د سپورت او ورزش په بیلابیلو برخو کې لگول کیږي، او د لوبو اتلان یې ډیر ژر د استعماري سیاستونو د دودولو په «اتلاتو» بدلېږي او یا هم د جنایت سالارانو په سیاسي

سرتیرو په وتلو سره خپل هر څه په سیند لاهو کړي. د هیلري کلنټن په وینا، دا په افغانستان او سیمه کې د امریکا د بهرني سیاست او پالیسی پیلامه ده او له دې وروسته باید دوي له افغانستان او سیمې څخه هغه څه لاسته راوړي چې د هغې لپاره یې پانگه اچولې او دومره سرتیري یې له لاسه ورکړي دي.

په افغانستان کې له ٢٠١٤ کال وروسته د گډوډیو رامنځته کیدل او یا د کورنۍ جگړې پیلیدل په هیڅ ډول د امریکا او نورو متحدینو په گټه نه دي. امریکا له ٢٠١٤ وروسته غواړي په افغانستان او سیمه کې خپلو اصلي موخو ته ورسېږي، چې هغه په افغانستان کې د منگولو بنځول، د ځمکې لاندې طبیعي زیرمو ته لاسرسی (چې زرگونه ترلیونه ډالر ارزښت لري) او په ټولیز ډول پر سیمې د کټېرول

امنیت و یا دفاع از سرحدات را از دولت داشت. دولت کنونی افغانستان بدون اجازه خارجی ها حتی در مسایل داخلی خود تصمیم گرفته نمی تواند چه رسد به مسئله مهمی چون حمله بر پاکستان؛ زیرا پاکستان از گوش به فرمان ترین و متحدترین دولت های جهان در برابر سیاست های امریکاست.

قدرت های بزرگ جهان که به اساس منافع ستراتیژیک خود در مناطق معین عمل می کنند، کشورهایی نظیر افغانستان را همیشه فدای این ستراتیژی ها کرده، تا زمانی که منافع خودشان از سوی کشوری مانند پاکستان با خطر مواجه نگردد با آن برخورد جدی نمی کنند.

با تبلیغات گسترده ای که در قبال امضای «پیمان ستراتیژیک» با امریکا صورت گرفت و آن را به سود مردم افغانستان تبلیغ نمودند؛

تبلیغ کې ونډه په غاړه اخلي.

د افغانستان ورزش، د بهرنیو او افغان چارواکو په منگولو کې ښکېل دی. زموږ ورزش د پیوستون، اعتراض او د ولسونو د هیلو او غوښتنو د پیغام ورکولو پر ځای، د بهرنیو سیاستونو په چوپړ کې په هغه سوداگریزه وسیله بدلېږي چې لوبغاړي یې د بردګۍ دورې گلاډیاټورانو سره ورته والی مومي. دلته میدانونه او رینگونه د ولولې په ډګر بدلېږي، یوازې د دې لپاره چې د یو اس ای آی ډي پروژه پلي شي، د دې لپاره چې د ستمګرو جنايتونو ته د ځوانانو او پیغلو پام ونګرځي، د دې لپاره چې اوسنی بهرني پلوه دولت خپل کارونه مخې ته بوځي.

دلته په میدانونو کې گلاډیاټوران لوبېږي، او پر لوژ ناست د کمپنیو مدیران خپله

درلودل او د خپلو سیالانو خپل دي. له دې کبله په ٢٠١٤ کې به هیڅ ډول د پام وړ بدلون رانشي کوم چې بې خبره «کارپوهان» یې هره ورځ په ټلويزیونو، راډیوګانو، ورځپاڼو او نورو رسنیو کې خبرې کوي. هغه څه چې امریکا او متحدینو ته یې تر ټولو زیات ارزښت لري، هغه په افغانستان کې پاتې کیدل او خپلو ستراتیژیکو موخو ته رسیدل دي.

افغانستان له څو اړخونو پانگه والو هیوادونو په ځانګړي ډول د امریکا متحدو ایالتونو ته د پام وړ ارزښت لري: د افغانستان ستراتیژیک او جیو پوليټیک موقعیت په سیمه کې (د آسیا زړه)، مخدره توکي، بې ساري طبیعي زیرمي، د وسلو د آزمایش تر ټولو ښه لابراتوار او نور. پورتنی ټکي د پانگه والو هیوادونو تنده لانه هم زیاتوي څو په افغانستان کې د پښې ځای

سکوت ایالات متحده و شرکای نظامی اش در قبال موشک باران کنر، بار دیگر ثابت ساخت که این قدرت ها صرف به اهداف و منافع ستراتیژیک خود توجه داشته، مشکلات سایر کشورها برای شان هیچ ارزشی ندارد.

هرگونه ابراز خویشی به عقد چنین پیمان ها، جز محکم کردن میخ اشغال در کشور، کشاندن مردم به سوی انقیاد، فقر، بیکاری و سایر بدبختی های دیگر، فرجامی دیگر نخواهد داشت. از سوی دیگر، پاکستان که به حیث یک قدرت منطقوی با امکانات بالای نظامی، استخباراتی و اقتصادی برای امریکا اهمیت ویژه ای دارد و همیشه از آن به عنوان مطمئن ترین دوست نام می برد، حاضر نیست آن را به آسانی از دست دهد. پاکستان با درک این مسئله همواره به بهانه های مختلف توانسته برای مردم افغانستان در زمینه های متعدد ایجاد

سوداګري کوي؛ بیلابیلې کمپنۍ د لوبغاړو د خولو، قهر، راغورځیدلو او سرماتونې په منځ کې خپل محصولات تبلیغوي او ټلويزیوني شبکې هم په چیغو او د لوبې په جالبه کولو سره د تبلیغاتو بازار انحصاري کوي.

لیکونه او سیالی د پیوستون او انساني ارزښتونو له منځپانګې تش دي؛ دایوازې د ښکیلاکي سیاستونو د تبلیغ لپاره د «اتلاتو» موندل دي چې ژر د «سولې» او د دې خیز او هغه خیز په سفیرانو بدل شي او دلته هلته له امریکا او «نړیوالې ټولنې» څخه د مننې اظهار وکړي چې فرصتونه یې ورته چمتو کړي دي !!!

لا سپورتي لوبغاړی د بریاله څوکی رابښکته شوی نه وي چې کورني خاینان او لوټماران ورته په تمه ناست وي، څو د خپلو

ولري، په ځانګړي ډول د هغو هیوادونو چې د استعمار او زیښاک تر ټولو اوږد تاریخ لري. امریکا هم د دغو له ډلې څخه یوه ده چې په هیڅ ډول نه غواړي افغانستان دومره ژر له لاسه ورکړي او یا په دې دومره نارامي او ګډوډي رامنځته کړي چې د هغې ګټې هم له خطر سره مخامخ کړي.

لنډه دا چې له ٢٠١٤ کال وروسته د ګډوډیو او نارامیو په هکله تبلیغات ټول د دې لپاره کیږي چې په افغانستان کې د بهرنیو سرتیرو شتون اړین وبلل شي څو امریکایي ځواکونه نه د تیري کوونکو بلکې د ژرغونکو په توګه ومنل شي، ځکه امریکایي سرتیري له افغانستان څخه وتونکي نه دي، دوی به تر هغه په افغانستان کې وي څو چې خپلې ګټې یې تر لاسه کړي نه وي او په سیمه کې په پوره ډول برلاسي شوي نه وي.

مشکل نماید که تجهیز و تربیه طالبان، به توپ بستن مناطق سرحدی، تهدید مردم به کوچ اجباری در ولسوالی های مرزی نگرهار و ایجاد ده ها مانع بر سر راه تجارت افغانستان از نمونه های بارز آن می باشد.

تا زمانی که مردم افغانستان با درک اهداف درازمدت و ستراتیژیک کشورهای بزرگ جهان و همچنان توطئه های کشورهای همسایه، و ضعف و ناتوانی دولت به قضایا نینند؛ و تا موقعی که دولتی مبتنی بر اراده واقعی مردم در کشور حاکم نگردد، نه تنها مداخلات همسایه ها دوام خواهد داشت، بلکه کشور ما به مثابه میدان بازی قدرت های بزرگ جهان قرار داشته و مردم ما متحیث قربانی این سیاست های توسعه طلبانه، همیشه بار گران این مصایب را بر دوش خواهند کشید.

سیاسي موخو لپاره یې و کاروي. د ارګ مانی یې هڅوي، جهادیان یې نازوي او کمپنۍ یې په پیسو پیري او قومي سوداګر یې د قوم په تله کې تلې. دلته ورزش یعنې سیاست او هغه هم ارتجاعی سیاست.

ورزشکاران کولای شي د ولسي او پرمختللي سیاست لپاره اغیزناکه ګامونه پورته کړي، د ولسونو اعتراضی ژبه ووسي او د زیارکښانو د پیوستون استازي. د ښکیلاکګرو جنايتونه برښي کړي، خپل لاسونه موتي کړي او د ولسونو په تلپاتې اتلاتو بدل شي. ښايي زموږ لوبغاړي، سپورت د تفریح، روغتیا او پیوستون لپاره وکاروي، او دا کار یوازې هغه وخت شوني دی چې سپورتي لوبغاړي خپله گلاډیاټوري پای ته ورسوي.

راز محبوبیت جنبش ...

از دومین کشور پرنفوس جهان، هند نمایندگی می کرد. نکرومه هم از رهبران مطرح افریقای سیاه و استعمارزده بود که سرشت غارتگران آمریکایی را به خوبی می فهمید و هم او بود که اصطلاح «سوسیال امپریالیسم» را در ادبیات سیاسی جهان معرفی کرد تا نشان داده باشد که شوروی در لفظ سوسیالیست ولی در عمل امپریالیست است. مشخصه عمده این کشورها یا مقاومت قهرمانانه در برابر فاشیزم هیتلری و جاپان در جنگ دوم جهانی بود و یا هم کسب استقلال از بریتانیا و سایر کشورهای استعمارگر اروپایی.

در یک ربع اخیر قرن، جهان شاهد تغییرات عمیق بوده است. پیمان نظامی ورشو شکست خورد و آمریکا از جنگ سرد با شوروی فاتح بدر آمد و تا توانست نظم نوین جورج بوش را بر جهان مسلط گردانید. یوگسلاویا را مطابق سیاست «نان» پارچه پارچه و بالکانیزه کرد و هر لقمه اش را جداگانه بلعید. آمریکا بالاخره به افغانستان و قلب شرق میانه لشکر کشی کرد. در همین حال شعله های جنگ های ارتجاعی در لیبیا و سوریه و لبنان و فلسطین زبانه می کشد. نهادهای نفرت انگیز مالی غرب از قبیل بانک جهانی و صندوق وجهی بین المللی پول (آی ام اف) مصروف چپاول ملل محروم جهان اند. کشورهای جنبش عدم تعهد که عمدتاً از سوی بورژوازی ملی رهبری می شدند، امروز درست در اختیار بورژوازی وابسته به انحصارات غربی اند که زیر نام شرکت های چندملیتی سرنوشت صدها ملیون انسان دریند را رقم می زنند.

اگر چه جنبش عدم تعهد هرگز نتوانست

تکیه گاه حقیقی ملت های محروم باشد اما از اینکه در مفاد اصولنامه اش احترام متقابل به تمامیت ارضی و حاکمیت یکدیگر، عدم تجاوز به یکدیگر و عدم دخالت در امور داخلی یکدیگر گنجانیده شده است، به همین دلیل این جنبش برای محرومان جهان که مفاهیمی مثل استقلال و تمامیت ارضی را همچون مردمک چشم عزیز می دارند، جاذبه دارد. اما کم نیستند تحصیلکردگان خود فروخته و مزدبگیری که «جهان را در حال وابستگی متقابل کشورها» می بینند و با گلو پارگی برای «جهانی شدن»، استقلال را بی معنی و مفهوم جار می زنند. این دسته که استقلال و آزادی را مفاهیم فریب دهنده تبلیغ می کنند فریبکارانی اند که به عمد فراموش می کنند ایالات متحده در بیشتر از شصت کشور جهان نزدیک به ۱۰۰۰ پایگاه نظامی دارد، اما هیچ یک از کشورهای جهان به اندازه یک بند انگشت هم خاک آمریکا را در تصرف ندارد.

کنفرانس جنبش عدم تعهد در حالی در تهران برگزار شد که قسمت های وسیعی از شرق میانه و شمال افریقا در خون غوطه ور است. لیبیا که از حاکمیت دیکتاتور مضحکی مثل قذافی رهایی یافته است، اکنون در جنگال جنگسالارانی است که به جان هم افتاده اند و کشور را در آستانه تجزیه و انهدام کامل قرار داده اند؛ جنگسالارانی که وظیفه اصلی شان را که تأمین انتقال بی درد سر نفت لیبیا به اروپا و زمینه سازی ایجاد پایگاه نظامی آمریکا در شمال افریقا است، به خوبی انجام می دهند؛ اما اوباشان و اجامر گاه گاه به سبک بنغازی از ولینعمتان خود سپاسگزاری می کنند. مار دم خود را خورد، پروا ندارد، بهار است دیگر.

از سوی دیگر دولت معامله گر ترکیه

برای برآورده ساختن اهداف غارتگرانه آمریکا و فرانسه از یک و نیم سال به اینطرف در سوریه ترک تازی می کند؛ و هر روز که می گذرد، هست و بود سوریه در تنور آتش جنگ سنی و شیعه مشی خاکستر می شود. دولت مرتجع و قرون وسطایی عربستان نیز برای پیاده کردن «دموکراسی» در سوریه بی تابانه لحظه شماری می کند؛ دموکراسی ای که نمونه اش را در افغانستان دوره طالبان و جنگ های کابل شاهد بودیم. سوریه هرچند که تحت حاکمیت رژیم غیر دموکراتیک حزب بعث است، اما از لحاظ فرهنگی و اجتماعی کشور است دارای فرهنگ غنی و جامعه ای با مدارا و تنوع مذهبی و قومی و حکومت سکولار که جامعه و حکومت فرسوده و فاسد عربستان سعودی باید برای دهه ها در برابرش زانو بزند و از آن بیاموزد.

در همین حال ایران به جنگ زرگری با آمریکا ادامه می دهد؛ ایران که هرگز نافش را از آمریکا و نهادهای مالی غرب نبریده است و افتضاح ایران کنتر و همکاری اطلاعات ایران با آمریکا در افغانستان و عراق موید این مدعاست، اینبار با وضعیت بسیار دشوار مواجه است. جمهوری اسلامی که حاضر است تا آخرین قطره خون فلسطینی ها علیه اسرائیل بجنگد، مشارکت در «مدیریت جهان» را حق مسلم خود می داند و آمریکا را شیطان بزرگ خطاب می کند، صفتی که تنها و تنها آمریکا را به وجد می آورد، و در برابر گوانتاناموی آمریکا، کهریزک را دارد، گاهی تهدید به بستن تنگه هرمز می کند، و گاهی محو اسرائیل از صفحه روزگار، اما دیگر آن مترسکی نیست که آمریکا برای ترساندن و تادیب عربستان و قطر و امارات به آن ضرورت داشته باشد.

کنند، اما سرنوشتی حکومت وی کار مردمان آن کشور است، نه کشورهای امپریالیست که خود حامل ویرانی، قتل، وحشت، چور و چپاول اند، زیرا استعمار به مراتب بدتر از استبداد است. سرنوشتی دولت قذافی به دست نیروهای اشغالگر ناتو، سرزمینی را به مردمان آن کشور هدیه کرد که باید طی سالهای طولانی با عرق جبین زحمتکشان لیبیایی دوباره آباد شود، لیبیایی که یکی از آبادترین و مرفه ترین کشورهای عربی به شمار می رفت. سوریه نیز به هیچ وجه بهتر از لیبیا نخواهد بود، همین اکنون بسیاری از مناطقی که جنگ

ایران خود را «حامی» کشورهای محروم جهان قلمداد می کند اما در داخل ایران کوچکترین صدای آزادیخواهی با بسیج و کهریزک و اعدام جواب داده می شود. سپاه بر امور سیاسی و مالی کشور حکم می راند و به مثابه کلاترین سکنتور اقتصادی کشور عمل می کند. از سوی دیگر آمریکا هر لحظه آماده است حقوق بشر و مدال های عفو بین الملل خودش را به کشورهای محروم جهان پیشکش کند در حالی که از زمان پیدایش تا امروز آمریکا هیچ سالی را بدون جنگ پشت سر نگذاشته است. این همه لشکر کشی و پایگاه و تأسیسات نظامی و پیشرفت های تسلیحاتی ممکن نیست مگر اینکه ملیتاریزم در داخل کشور حاکم و جنگ بر همه امور مقدم باشد.

آمریکا در دو سال اخیر، تسلیحاتی به ارزش هشتاد میلیارد دلار به عربستان و امارات فروخته است. و ایران هم رفته رفته سوریه را که متحد ستراتیژیکش است و تنها کشور عربی بود که در جنگ ایران و عراق در کنار ایران ایستاد، را از دست می دهد. آمریکا و اسرائیل که بیش از سه دهه است از ذخایر وسیع نفت و گاز ایران بی بهره بوده اند، به بهانه برنامه اتمی ایران در پی حمله به ایران اند تا عمال سلطنت طلب و غیر سلطنت طلب و به شدت وابسته به غرب را سر کار بیاورند. چنانچه در سراسر جهان شاهد بوده ایم، در صورت حمله نظامی اسرائیل و آمریکا به این کشور، این خلق های محروم و در بند رژیم آخوندی و فاشیستی ایران خواهند بود که قربانی مدرن ترین تسلیحات اشغالگران خواهند شد و شیرازه مادی ایران نابود خواهد شد، البته دود این جنگ غارتگرانه به چشم های خلق زحمتکش و محروم کشور ما نیز خواهد رسید.

در آنها جریان دارد، به مخروبه مبدل شده اند.

دولت ترکیه به رهبری رجب طیب اردغان که دوست و رفیق صمیمی بشار اسد در سرکوب معترضین سوریه بود، به اصطلاح پوستش را عوض نموده این بار به عنوان گرگ در خانه دوست درآمده و از شورش و جنگهایی که از سوی اجانب به راه انداخته شده پشتیبانی خود را اعلام نموده است تا به ناتو و اتحادیه اروپا چراغ سبز نشان دهد و طوق مزدوری ناتو و اتحادیه اروپا را بیش از پیش بر گردن زحمتکشان ترک محکمتر ببیچد.

سوریه در کام جنگ...

با خنجر می زنند و عملاً ازین طریق در راستای سرنوشتی دولت بشار اسد تمام تلاش شان را به خرج می دهند.

از زمان شروع جنگ تاکنون درین کشور به تعداد بیش از ۵۰۰۰ نفر به هماهنگی سازمان القاعده و آمریکا از کشورهای همسایه چون عربستان سعودی، مصر و غیره به این کشور جهت ادامه جنگ در مقابل هر نفر ده هزار دلار استخدام گردیده اند تا به کمک آنان دولت بشار اسد را سرنگون و عمال خود را در آن کشور به قدرت

برسانند. هماهنگی القاعده با آمریکا در جنگ سوریه به خوبی نشان می دهد که القاعده «دشمن» در افغانستان چگونه در خدمت منافع آمریکا و متحدان آن قرار داشته و در سوریه دوست یکدیگر می شوند. بر اساس آمار نشر شده توسط رسانه های مختلف، تا حال بیش از سی هزار نفر در جنگی به قتل رسیده اند که منافع کشورهای سرمایه داری را تأمین می کند. با آن که حکومت بشار اسد به مردم سوریه هیچ خوشبختی و سعادت به ارمان نیاورده است و او و خاندانش سالهاست که بر گرده خلق زحمتکش سوریه سنگینی می

جنش در اوج جنگ سرد میان امریکا و سوسیال امپریالیزم شوروی پا به عرصه وجود گذاشت تا به مثابه وزنه ای در برابر این دو ابرقدرت لجام گسیخته عمل کند. بنیانگذارانش چهره های متفرد ملی گرا همچون تیتو، جمال ناصر، نهرو، سوکارنو، و چونن لای انقلابی شهر چین بودند. تیتو رهبر یوگسلاویا مقتدرترین کشور اروپای شرقی بود. جمال ناصر رهبر بزرگترین کشور عرب و سمبول بی بدیل ناسیونالیزم عرب پس از ملی شدن کانال سوئز بود. سوکارنو که قربانی کودتای مورد حمایت سی آی ای شد، رهبر اندونیزیا بزرگترین کشور مسلمان جهان بود و نهرو ۷

راز محبوبیت جنبش عدم تعهد در نفرت خلق ها از ناتو و بانک جهانی نهفته است!

در واقعیت امر کمتر ناشی از خصومت غرب با ایران است که در یوسنیا، افغانستان، عراق و لیبیا هم پیمان غرب بوده است و بیشتر از این واقعیت است که جنبش عدم تعهد گاه به گاه در برابر سازمان های نظامی و مالی غرب دهن کجی می کند زیرا کشورهای مثل کوبا، ونزوئلا و چین از اعضای فعال آن اند. جنبش عدم تعهد در سال ۱۹۶۱ در بلگراد پایتخت یوگسلاویای سابق پایه گذاری شد و امروز ۱۲۰ عضو دارد. این

جنگ افروزان ناتو و عمال ایرانی شان با شدت بیشتر از پیش بر طبل جنگ می کوبند. اما دستگاه تبلیغاتی غرب و بخصوص امریکا که «از هفت تا هفت، هفت روز هفته» گلو پاره می کنند و گرگ را بره و بره را گرگ می نمایند، بساط جمهوری اسلامی را از قبل برچیده می بندارند و با برجسته ساختن تدویر کنفرانس در میان تدابیر شدید امنیتی، نقش کنفرانس را بی ارزش تبلیغ کردند. اما این ستیزه جویی با جنبش عدم تعهد

شانزدهمین کنفرانس سران کشورهای جنبش عدم تعهد چند ماه قبل در تهران برگزار شد. همانطور که انتظارش می رفت، برگزاری کنفرانس موفقیت بزرگ تبلیغاتی برای رژیم آخوندی ولایت فقیه ایران به بار آورد بخصوص از این جهت که نمایندگانی از قدرت های بزرگ آسیای از قبیل چین و هند، و مصر بزرگترین کشور عربی در حالی در آن شرکت کردند که ایران با انزوای سیاسی و تحریم های اقتصادی از سوی غرب مواجه است و

سوریه در کام جنگ های امپریالیستی

حدوداً یک و نیم سال از جنگ در سوریه میگذرد، ولی هنوز هم معضله سوریه لاینحل باقی مانده است. این خلق و مردم سوریه است که بار دوش جنگهای امپریالیستی مانند سایر خلق های جهان را به شانه می کشند، اگرچه در اوایل جنگ کشورهای امپریالیستی مشکل سوریه را یک معضل داخلی عنوان میکردند ولی از همان آوان شروع درگیری معلوم بود که آنها منحیت هیزم آور معرکه درین جنگ دخیل اند، زیرا با تعیین کوفی عنان منشی سابق سازمان ملل به حیث یکی از مهره های اصلی کشورهای امپریالیستی و بعد از آن لخصر براهیمی درین مسئله میرساند که عمال کشورهای امپریالیستی درین کشور فعالانه کار می کنند. از سوی دیگر به درازا کشیدن جنگ در سوریه بدون کمک های کشورهای سرمایه داری بعید از امکان به نظر می رسد، هرچند تداوم نا آرامی و کشمکش ها در سوریه هزینه جنگ را برای کشورهای امپریالیستی بالا می برد. این جنگ فرسایشی را که کشورهای ذینفع به راه انداخته اند، جنگ داخلی عنوان نموده و از جانب دیگر در واقع حریف خود را از پشت ۷

بناغلی، بناروال، دارالامان، هغه، چاچور، کړه چې وړانې کړې یې ده!

انسان وژنې، لوټ، تالان، تیري، غلا، شکنجې، ویجاړی، سترگې ویستل، پر سر میخ ټکول، د مړي نڅا، د ښځو سینې پرې کول، وحشت او... سره جوخت تړاو لري. د ۱۹۴۵ کال په دویمې نړیوالې جگړې کې د اگست په شپږمه نیټه امریکایي ځواکونو پر هیروشیما ښار د نړۍ لومړنی اټمي بم وغورځاوه چې په ترڅ کې یې ۵۰۰۰ انسانان د سترگو په رپ کې ایره شول او د کال تر پایه ۹۰۰۰۰ نورو خپل ژوند له لاسه ورکړ. دا د نړۍ تر ټولو ستر جنایت و. له دغې پېښې وروسته د هیروشیما اوسیدونکو د امریکا د دغه ستر جنایت د نه هیریدو په موخه، هغه ماڼۍ (ای بامب ډوم) چې له اټمي بم څخه تر یوې اندازې جوړه پاتې شوې وه، تر اوسه ساتلې څو راتلونکي نسلونه د جاپان د تاریخ یوه ویرجنه برخه هیره نکرې او راتلونکي نسلونه د امریکا ستر جنایت له یاده ونه باسي.

د دارالامان ماڼۍ هم باید د هیروشیما د «ای بامب ډوم» په څیر وساتل شي، څو راتلونکي نسلونه د ځاینو بنسټپالو تنظیمونو د جنایت او خیانت توره خبره په یاد وساتي.

ویجاړه کړې او د لوټماری، غلا، ویجاړولو او د هیواد پلورنې له «برکته» یې سلگونه میلیونونه ډالره تر لاسه کړي دي.

له کابل ښاریانو څخه د ښاغلي ښاروال دغه غوښتنه په حقیقت کې د کابلینو پر ټپي او دردیدلي زړونو د مالګې ډورول دي. د دارالامان ماڼۍ ساتل له څو اړخونو اهمیت لري. لومړی، زموږ د تاریخ یوه تر ټولو تر څه او توره پاڼه راتلونکو نسلونو ته انتقالوي چې د هیواد پلورنې، خیانت او جنایت وروستی کچه په ډاګوي. دویم، د

هیروشیما - ای بامب ډوم

دغه ماڼۍ او د کابل ښار او په مجموع کې د افغانستان د نورو سیمو ویجاړونکي تر څو چې ژوندي دي، باید د دې ماڼۍ په ساتلو سره د یوې شیبې لپاره هم که وي، د وجدان عذاب وويني. او دریم، د ماڼۍ په جوړولو سره زموږ د تاریخ یوه برخه له منځه ځي چې هغه د ځاینو جهادي تنظیمونو د بربادۍ،

کابل - دارالامان

په تیرو وروستیو میاشتو کې یو وار بیا د کابل ښاروال نواندیش د دارالامان ماڼۍ د جوړولو خبره راپورته کړې او د کابل له ښاریانو څخه یې غوښتلې چې د نوموړې ماڼۍ په جوړولو کې برخه واخلي.

ښاغلی ښاروال! اول خو دارالامان مه جوړوه (ته یې جوړولی هم نشې)، ځکه دغه ودانۍ باید د هغو بنسټپالو تنظیمونو د ویجاړیو د یادگار په توګه وساتل شي چې له شرم او ننگ پرته همدا اوس هم د خلکو پر اوږو سپاره دي او د اتلولۍ، میرانې او د هیواد د بیارغونې ادعا کوي؛ او که بیا یې د جوړولو اراده لرې په هغه چا یې جوړه کړه چې د قدرت د نیولو لپاره په جګړه کې یې دغه ماڼۍ او د کابل نورې سیمې په کنډواله بدلې کړې دي. لږ تر لږه دومره جرئت وکړه او ولاړ شه د تنظیمونو له هغو رهبرانو او یا د هغوی له کورنیو څخه پیسې واخله چې دغه ماڼۍ یې